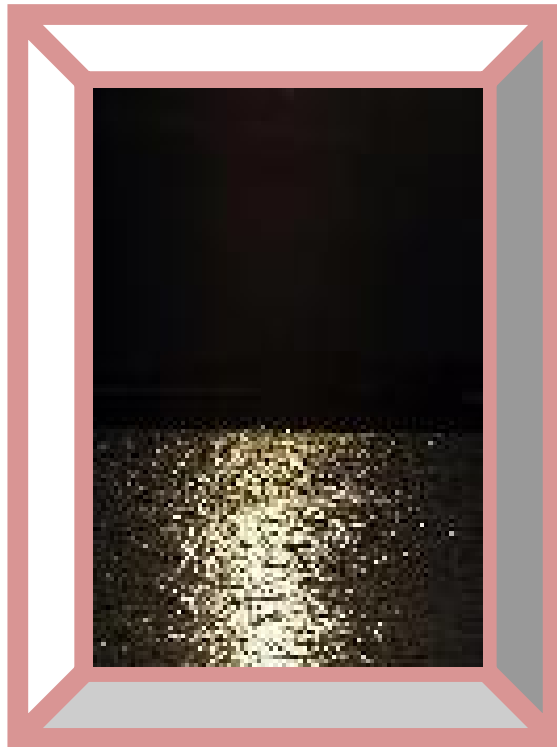

«Το Φως και το Σκοτάδι»

Ποίηση

Ανδρέας Αντωνίου

Εκδόσεις "Nova Atlantis"

Εκδόσεις *Nova Atlantis* - Ιανουάριος 2011

Αριθμός έκδοσης 3

© Ανδρέας Αντωνίου

Επιτρέπεται η χρήση μέρους η όλου του κειμένου με προϋπόθεση την αναφορά της πηγής, του ονόματος του συγγραφέα και της έκδοσης.

Στη Μαρία Σωτηρίου και στη Σταυρούλα Αλευρά

Ευχαριστίες

Θα ήθελα να ευχαριστήσω τους γονείς μου για την τόση υπομονή που δείχνουν

Την Αρτεμις Μουρέττου, την Ειρήνη Λοΐζου, το Βασίλη Σκούρο και την Άντρια Μιχαήλ για την αμέτρητη συμπαράσταση και υποστήριξη

Τη Σωτηρούλα Γεωργίου και τον Τάσο Καπλάνη για τις εύστοχες παρατηρήσεις και την καλοπροαίρετη κριτική

Τις εκδόσεις Nova Atlantis για την προθυμία της να εκδόσει τη παρούσα συλλογή.

Φως

"We're one with the Goddess of the Sun tonight"

«Στο φως μου παραδώσου»
Είπε η βασίλισσα του Φωτός
Άσε με να εξαϋλωθώ απ' το φως σου
Σαν ένα αστέρι στα βάθη της νυκτός

Η ακτίνα σου ας με τρυπίσει
Κι ας ανοίξει τραύμα διαμπερές
Κάψε με, η μέρα να φωτίσει
Κάψε με μ'ακτίνες λαμπερές

Γίνομαι κι εγώ φως μαζί σου
Και την ψυχή μου στέλνω προς εσένα
Είπε: «στην αγκαλιά μου κοιμήσου
Απόψε εσύ κι εγώ είμαστε ένα»

Το ακρογιάλι

Θα σε ξαναβρώ σε κάποια ακρογιαλιά
Όταν στη θάλασσα ο ήλιος πια θα γέρνει
Κι ένα απαλό αεράκι θα σου παίρνει
Τα αλμυρισμένα σου, τα μαύρα σου μαλλιά

Η όψη σου θα 'ν' απ' τον ήλιο πιο χρυσή
Και στο στήθος σου τα φύκια και κοχύλια
Θα 'χεις μια γεύση από αλμύρα στα χείλια
Στην άκρη του κόσμου, όταν θα σαι στο νησί

Τα ίχνη σου θ' ακολουθώ στην αμμουδιά
Κι εσύ στο χέρι θα 'χεις πάρει τα σανδάλια
Γεμάτα, ξέχειλα από ρούμι τα μπουκάλια
Θα πιούμε ωσπου να μας πάρει η βραδιά

Άκου τα κύματα στα βράχια πως κτυπούν
Μόνο σ' αυτή την παραλία, έτσι παφλάζουν
«Οι άνθρωποι σ' αυτό τον τόπο αλλάζουν»
Κάτι τέτοιο σαν να θέλουν να σου πουν

Μ' ένα νανούρισμα βγαλμένο απ' τα βαθιά
Θα κοιμηθούμε στις θάλασσας το λίκνο
Θα έχουμε για σκέπασμα τον Κύκνο
Και για σεντόνι την άμμο τη ξανθιά

Θα ξημερώσει ο ήλιος φέρνοντας νέο φως
Και από πάνω μου θα σκούζουνε οι γλάροι
Θα 'χεις χαθεί μαζί με το φεγγάρι
Σε κάποια άλλη ακρογιαλιά θα 'σαι σαφώς

Άμμος, κοχύλια, ρούμι κι αλμυρό νερό
Ο Ήλιος τώρα πάλι χάνεται στη Δύση
Έτσι που έχουνε οι μοίρες μας ορίσει
Σ' ένα ακρογιάλι πάλι θα σε ξαναβρώ.

«The Poet and the Pendulum»

«Be still, my son, you' re home»
Nightwish – The Poet and the Pendulum

Είπα στο κορίτσι με τα κίτρινα: «νιώθω κρύο
Μου κόβεται σιγά σιγά η αναπνοή
Χάνω τις αισθήσεις μου, παραλύω
Μου φεύγει λίγο λίγο η ζωή.
Κοίταξε! Σαν τον ήλιο δύω»

Μου είπε: «μην φοβάσαι
Έφτασε το τέλος μιας ζωής ταραγμένης
Κι εδώ που είσαι μη λυπάσαι
Τώρα στην αγκαλιά μου αργοπεθαίνεις
Απόψε μαζί μου για πάντα θα'σαι»

- Κοίτα, ο ήλιος έδυσε...
- Σς... ξεκουράσου-
- Ήταν η ζωή μου φως που έσβησε
Σαν μητέρα τώρα πάρε με στην αγκαλιά σου

Την άκουσα να λέει: «ήρθε ο καιρός»
Μου έκλεισε τα μάτια. Κι όλα έγιναν φως.

Η Χιονάτη του Ουρανού και της Θάλασσας

Φεύγεις μακριά και χάνεσαι απ'το βλέμμα
Με τα ονόματά σου σε καλώ, μα δεν μ'ακούς
Τώρα ακόμη κι ιδέα σου φαίνεται ψέμα
Μα εσύ τραβάς σε προορισμούς ηδονικούς.

Σειρήνες κι Άρπυες μαζί σε συνοδεύουν
Κι όλοι οι Ζέφυροι σε παίρνουν αγκαλιά
Πλανήτες και Αστερισμοί που σε μαγεύουν
Θα κατεβούν να σου φιλήσουν την ελιά

Σε μέρη εξωπραγματικά, χάνεσαι τώρα
Πετώντας κάπου στα ουράνια σαν πουλί
Θάλασσες και ωκεανοί σου λεν: «Προχώρα!»
Μα η δική μου η φωνή πίσω σε καλεί.

Φοράς κολιέ από φτερά κι από κοράλια
Κι είναι τα ρούχα σου, ένα σύννεφο λευκό
Σε ποια ηλιόλουστα ξαπλώνεις, ακρογιάλια;
Σε πιο αστέρι κατοικείς, μοναχικό;

Πιάνει βροχή και το ταξίδι σου τελειώνει
Είναι πικρό το ξύπνημα, τα πρωινά
Θάλασσα κι άστρα χαιρετάς και μένεις μόνη
Μα είσ' αλλού και σ'έχω χάσει παντοτινά.

Η Ελιά

Μια ελιά έχω φυτεμένη
Μες στην καρδιά, στ'αριστερά
Με τόσα που την πότισα νερά
Ξεράθηκε κι έμεινε μαραμένη

Μα εγώ πάλι την αγαπώ
Πάντα της έχω αδυναμία
Κι αν δεν έχει πια ζωή καμία
Κι έτσι μου δίνει το καρπό.

Όνειρο

Απόψε θα έρθεις στο όνειρό μου
Σαν Παναγία και σαν Μαγδαληνή
Θα 'ρθεις μ'ένα ζεστό φιλί, γυμνή
Θα 'ρθεις, να γείρεις στο πλευρό μου

Κάτι θα μου ψιθυρίσεις στο αυτί
Μα δεν θ'ακούσω τη φωνή σου
Θα νιώθω μόνο την πνοή σου
Πάνω στο λαιμό μου καυτή.

Θα μείνουμε έξω απ'τον κόσμο μόνοι
Έτσι μες στ' όνειρο αγκαλιασμένοι
Καθώς μια ακτίνα απ' το παράθυρο θα μπαίνει
Προμηνύοντας τη μέρα που ξημερώνει.

Αδάμ

Εσύ είσαι η μοναδική μου Εύα.
Μια τελευταία υπόσχεση ζωής.
Από τον ουρανό που βρίσκεσαι κατέβα
Έλα το πλευρό μου να μοιραστείς.

Για σένα θα ξανάτρωγα το μήλο
Κι ας έφευγα απο τον κήπο του παραδείσου
Κι ας είχα μόνο μιας συκής το φύλλο
Θα ήταν αρκετό μονο που θα 'μOUNA μαζί σου

Για σένα θα ξανάκουγα το φίδι
Τα ίδια λάθη θα 'κανα για δεύτερη φορά
Κι αν ξέρω πως η κόλαση με περιμένει ήδη
Για σένα θα περνούσα την κάθε συμφορά

Κι ο ίδιος ο Θεός δεν το καταλαβαίνει
Πως ξέπεσαν έτσι τα πλάσματά του
Και να 'χεις μια Εύα τι σημαίνει
Ακόμη κι αν μου μέλλεται μοίρα θανάτου

Αιρετικό κι Ερωτικό

Εσείς Βυζαντινές μου εικόνες
Πως σας ξέφυγε αυτή η Παναγία
Τόσο ξανθιά, τόσο γλυκιά – Σαν μαγεία
Με δυο μάτια μπλε σαν ανεμώνες;

Που 'ναι ο πόνος, τα μάτια τα θλιμμένα;
Μες στα δικά της βλέπω μόνο τη χαρά.
Ούτε τα χέρια μου τείνει σοβαρά.
Μα σα γυναίκα τ'απλώνει προς εμένα.

Πως θα μπορούσατε να υμνήσετε, ύμνοι
Τον Θεό καλύτερα από τη δική της φωνή;
Χίλιες φορές απ' όλους σας μένει αγνή.
Σαν φεγγαριού καθρέφτισμα σε λίμνη.

Μέσα μου έχω κάθε πίστη αποτάξει
Μα είναι ο Θεός που μου φωνάζει
Μέσω αυτής, μιας Παναγίας που μοιάζει
Σαν άγγελος λευκός, έτοιμος να πετάξει.

3

Τα ρούχα σου βγάζεις
Με βλέπεις και το πρόσωπείο σου αλλάζεις
Σε σένα πιστεύω
Πεθαίνω μες στο φως σου και χορεύω
Μπροστά σου λυγίζω
Μ'ένα φιλί σου μουσική μυρίζω

Φοράς τα καλά σου
Φυτεύεις ένα δέντρο στην καρδιά σου
Σε άγνωστα μέρη
Με παίρνει η μορφή σου απ'το χέρι
Μικρή μου μητέρα
Το φως σου με σκορπάει στον αέρα

Σε κάποιο μπαλκόνι
Μια λάμπα την μορφή σου φάνερώνει
Στην άκρη του δρόμου
Με ρίχνεις και σε βλέπω στ' όνειρό μου
Στερνή Αφροδίτη
Δεν σ'έχω μα με σέρνεις απ'τη μύτη

Μόνη μου Μούσα
Μ'αφήνεις και τραβώ την κατιούσα

Αδέσποτες Στροφές

Σιχάθηκα τον έρωτά τους
Τα λόγια τους μου φαίνονται ξένα
Σιχάθηκα τον έρωτά τους
Μα πιο πολύ σιχάθηκα εμένα

Δεν μπορώ ν'αναπνεύσω
Σαν το γέρο ναυαγό
Μια μέρα θα δραπετεύσω
Φοβάμαι μην πνιγώ.

Το στήθος τριαντάφυλλο, βελούδο μυρωδάτο
Ροδόνερο, το στόμα της, κι ανθόνερο γεμάτο
Μία κρυμμένη συννεφιά, στα μάτια περασμένη
Και μια ψυχή σαν αίνιγμα, που άλυτο θα μένει.

Το ότι σε γνώρισα ήταν όνειρο και ήρθε η ώρα να ξυπνήσω
Μα πιο πολύ γατζώνομαι και δεν λέω να σε αφήσω
Δίσεκτοι χρόνοι κι άμα 'ρθούν κι άλλοι μεγάλοι πόνοι
Ο πιο μεγάλος πόνος είναι η μέρα που ξημερώνει.

Αντίο

Μ'ένα αντίο μπαρκάρεις κι απομακρύνεσαι
Με χαιρετάς και μου γελάς από μακριά
Φεύγεις για κάπου, από κανένα να μην κρίνεσαι
Και με κρατάς φυλακισμένο στη στεριά.

Πώς να γαληνέψω με αδειανά στρώματα;
Πώς να ηρεμήσεις μία τίγρη σε κλουβί;
Πώς να σε τραγουδήσω με μελανά χρώματα;
Πώς να μιλήσεις σε μια ανάμνηση βουβή;

Μου στέλνεις καρτ-ποστάλ από το άγνωστο
Μου λές ησύχασες και τώρα είσαι καλά.
Εγώ γελάω σαν να ακούω ένα αστείο άνοστο
Και με μια σφαίρα θα μου τινάξω τα μυαλά.

Πώς να δαμάσεις αυτό που δεν ελέγχεται
Πώς να τον πιεις τον πόνο με μια γουλιά;
Πώς αντέξεις αυτό που δεν αντέχεται
Και να σε σβήσω με μια μονοκοντυλιά;

Μετά από χρόνια θα με δεις κάποια χαράματα
Μες στ' ονειρό σου, να κλαίω γοερά
Και θα μου πεις, «έτσι είχαν τα πράγματα»
Και θα με δεις για τελευταία σου φορά.

Πώς να κρατήσεις ακέραιη την περιουσία σου
Αν έχεις μπάσει μες στο σπίτι τους ληστές;
Κι εγώ για να αντέξω την απουσία σου
Έχω τις πόρτες της καρδιάς μου σφαιλιστές.

Χωρίς Εσένα

Χωρίς εσένα, η μέρα λιγότερο φωτίζει
Τα τραγούδια μου, φαίνονται όλα ξένα
Κάθε λουλούδι λιγότερο μυρίζει
Χωρίς εσένα.

Χωρίς εσένα, κάθε προσπάθεια γίνετ' επί ματαίω
Απο το στόμα μου, τα λόγια λυπημένα
Και την ουσία του χάνει ότι ωραίο
Χωρίς εσένα

Χωρίς εσένα, τα πάντα χάνουν τον εαυτό τους στη συνήθεια
Και δεν μένει πια ενδιαφέρον κανένα
Ψέμα η αλήθεια φαίνεται και το ψέμα μ' αλήθεια
Χωρίς εσένα

Χωρίς εσένα, η χαρά μου μοιάζει τόσο στη λύπη
Γέλιο και κλάμα μου φαίνονται σαν ένα
Κι άψυχοι καταντούν απ' την καρδιά οι κτύποι
Χωρίς εσένα.

Να μες στα μάτια!

Έφυγες. Έγινες κι εσύ μια άδεια οθόνη
Πέντε μουτζούρες βαλμένες στη σειρά
Έφυγες και το μάτι μου πήρε να θολώνει
Από θυμό ή από δάκρυ; Δεν ξέρω με σιγουριά

Έφυγες και μετατράπηκες σε Ιδέα
Όπως σου έλεγα πως σε φανταζόμουν
Μια νύχτα που συζητούσαμε τυχαία
Και απ' το φως του αστεριού σου φωτιζόμουν

Τώρα, μαλάκας, τον εαυτό μου φασκελώνω
Και στο μυαλό μου σπάζω να φέρω τη φωνή σου
Το άρωμα σου και το δέρμα σου για λίγο μόνο
Μα ποια Ιδέα μπορεί να συγκριθεί μαζί σου;

Τύφλα

Σ'ορκίζομαι, δεν σου κρατώ κακία
Και ότι είπες, περασμένα ξέχασμένα
Ίσως να μου 'μεινε, μία μικρή πικρία
Μα δεν γαμιέται, εγώ τα 'χω όλα χεσμένα

Αυτά συμβαίνουν και στις καλύτερες σχέσεις
Ό,τι κι αν πεις, εγώ σε καταλαβαίνω
Είναι γιατί ακόμη, πάρα πολύ μ'αρέσεις
Και μ'ενοχλεί, που μ'εχεις πια χεσμένο

Αλλά ελάχιστα, ετούτο με πειράζει
Τ'αυτιά θα κλείσω, αν χρειαστεί, με βουλοκέρι
Το σκότος που 'ρχεται είναι που με τρομάζει
Κι είν' ένας φόβος, που μόνο ποιητής το ξέρει

Το παραθύρι σου, μου το 'χεις πλέον κλείσει
Και την ακτίδα σου, σιγά σιγά την χάνω
Πολύ απλά, την έχουμε πουτσίσει
Την βάψαμε κι έχουμε κάτσει πάνω.

Στην τύφλα μου, ψάχνω καινούριο παραθύρι
Ίσως μπορέσει ένα νέο φως να δώσει
Αλλά ο πούστης δεν μου κάνει το χατήρι
Με την ελπίδα αυτή έχουνε φύγει τόσοι

Έτσι τυφλά, πάνω στους τοίχους ψηλαφώντας
Τον οίστρο σου ψάχνω, τον γαμημένο
σκοντάφτω πάνω μου και βλαστημώντας
Πάω χωρίς να ξέρω που πηγαίνω

Μισώ το χαρτί

Όσα έζησα ήταν ένα ψέμα
Κάθε προσπάθεια, καταδίκη γραφτή
Κι αν για να γράψω, έχυσα αίμα
Πάνω απ' όλα μισώ το χαρτί.

Κι αν κάθε ελπίδα έχει πεθάνει
Και η χαρά έχει για πάντα χαθεί
Εγώ μονάχα θα μισώ το μελάνι
Και πάνω απ' όλα μισώ το χαρτί

Αν κάποια μέρα για πάντα σε χάσω
Το προσωπό σου αν θα 'χει κρυφτεί
Αν δεν καταφέρω ποτέ ν' αποδράσω
Πάλι εγώ θα μισώ το χαρτί

Ποιήμα θα γράψω σε μέγεθος τόμου
Για την ανάσα σου θα λέω την καυτή
Και πιο πολύ θα μισώ τον εαυτό μου
Μα πιο πολύ θα μισώ το χαρτί

Και όταν κάποια μέρα θα 'χεις πεθάνει
Θα 'χει η καρδιά μου στα δύο σχιστεί
Όλος ο κόσμος μαζί δεν θα μου φτάνει
Και πιο πολύ θα μισώ το χαρτί

Θα βρίσω εσένα, την άδική μοίρα
Και το Θεό που μ'έκανε ποιητή
Η τελευταία μου γένυση, νερό κι αρμύρα
Και ως το τέλος θα μισώ το χαρτί.

Σαιξπηρικό – Θλιμμένο Κυπαρίσσι

«My part of Death, no one so true did share it»
William Shakespeare – Sad Cypress

Πέθανα. Γύρω μου τάφοι
και ψηλά κυπαρίσσια θλιμμένα
Στην ταφοπλακά μου θα γράφει:
«Τον έσφαξε μια όμορφη μα σκληρή παρθένα!»

Κοράκι μάυρο απανωθέ μου
Το θάνατο μου έχει τραγουδήσει
Πόσο αμετάκλητα νεκρός είμαι θεέ μου,
απωθεμένος στο θλιμμένο κυπαρίσσι!

Πέθανα. Κι ούτε να γυρίσει
να μ'αντικρύσει. Για σάβανό μου
έκανα, φύλλα από κυπαρίσσι.
Και ποιος θα μοιραστεί το θάνατό μου;

Η Παρθένα

Ο ποιητής, ο άδοξος, εγώ!
Να φύγω, να πέσω να πνιγώ
Στην πιο μακρινή γωνιά του νου
Μες στο βυθό του Ωκεανού

Εδώ, στο Χάος, τα πάντα καταχνιά
Πιο σκοτεινά, από κάθε παρθενιά
Παράδεισος ή άκρη της αβύσσου
Εγώ νεκρός θα'μαι εξίσου.

Πάνω στη Γη, το πιο οδυνηρό
Το πιο απάνθρωπο, άσπλαχνο σκληρό
Είναι μία αγνή παρθένα
Μία τέτοια, με σκότωσε και μένα.

Ευαίσθητη, ψυχρή σαν πορσελάνη
Πονάει, ότι και να κάνει
Με το αγνό αγγελικό της βλέμα
Το πιο χυδαίο που γεννήθηκε ψέμα.

Τώρα σαν έμβρυο πεθαίνω στο βυθό
Στο μόνο τόπο που έχω να χαθώ
Στην άμμο το κεφάλι μου θα χώσω
Απ' τ' αθώο της βλέμα να γλιτώσω.

Όταν έρχονται τα σύννεφα

“Τα σύννεφα είναι κατάρα κι απειλή. Τα σύννεφα με σκεπάζουν. Κι είναι σιωπή» Μ.Χατζιδάκις

Όταν έρθουν τα σύννεφα
Μην περιμένεις σύννεφα βροχής
Όταν έρθουν τα σύννεφα
Θα 'ναι το τέλος μιας εποχής

Όταν έρθει η φωτιά
Για πόλεμο ετοιμάσου
Όταν έρθει η φωτιά
Ρίξε στάχτη στα μαλλιά σου

Όταν έρθει ο σεισμός
Πέσε κάτω στο χώμα
Όταν έρθει ο σεισμός
Νωρίς θα □ναι ακόμα

Όταν έρθουν οι πληγές
Χώσου μέσ στο κρεβάτι
Όταν έρθουν οι πληγές
Πάνω θα 'χουν αλάτι

Όταν έρθει το νερό
Μην ψάξεις για λιμάνι
Όταν έρθουν τα σύννεφα
Θα 'χεις κιόλας πεθάνει.

Το Αστρόπλοιο

Θα φτιάξω από τ' αστέρια ένα καράβι
Μοναχός του ονείρου μου κουρσάρος
Με οδηγό ένα φανάρι που δεν ανάβει
Θα σαλπάρω στα ουράνια σα γλάρος

Θα αφήσω πίσω, βάρος, τη ματαιότητα
Εγκλήματα των ανθρώπων ειδεχθή
Πρώτο σταθμό θα κάνω στον Τοξότη
Και θα κινήσω για το άλφα του Ιχθύ

Με τον Ωρίωνα θα πιάσουμε κουβέντες
Με τους Διδύμους θα τα πιούμε συντροφιά
(Κείνη την ώρα θα φυσήξει ο Πουνέντες
Και ο Καρκίνος θα κρυφτεί στη συννεφιά)

Κρυστάλλινος θα φτερουγίσει ο Κύκνος
Κι εγώ θα έχω το βλέμμα στη Παρθένο
Στον ουρανό έτσι θα με πάρει ο ύπνος
Ξέροντας πως κάτω στη γη πεθαίνω.

Ο Αποδραστής

«...A son in search for the truth, following the pages of Almagest, discovering the origin of dreams...»
Nightwish – Stargazers

Δεν τον αντέχω πλέον τούτο τον πλανήτη
Η μόνη λύση είναι πλέον η φυγή
Θ'ακολουθήσω το φως του Αποσπερίτη
Και μια για πάντα θα φύγω από τη Γη.

Από το χέρι θα κρατώ την Αφροδίτη
Και θα πετάξουμε στην άκρη τ' ουρανού
Το «κάπου αλλού» θα το βαφτίσω «σπίτι»
Εκεί ψηλά, στο βάθος του Αυγερινού

Τότε θ'ακούσω μια θεία μελωδία
Απόκοσμη, μέσα απ' το χάος του χρόνου
Θα κίνησω αμέσως προς το Δία
Και θα την βρω μες στους δακτύλιους του Κρόνου

Και η Αλήθεια θα πέσει σαν αστέρι
Κρατώντας την Αλμαγέστη και το Ασμα Ασμάτων
Θα με πάρει και ο Ύπνος από το χέρι
Γλυκά, εν μέσω νανουρισμάτων.

Γεθσημανή

«Toll no bell for me Father...»

Έρθε η ώρα Πατέρα
Το τέλος μου έχει ζυγώσει
Δεν θα υπάρξει άλλη μέρα
Για να ξημερώσει

Δεν θα υπάρξει ανάσταση για μένα
Μόνο το βασανηστήριο
Πέφτουν τα δάκρυα ένα ένα
Απελθέτω απ'εμού το ποτήριον

Είναι ωραίος αυτός ο κήπος
Σαν του Παραδείσου.
Δεν υπάρχει ίσως ή μήπως.
Σήμερα κιόλας θα 'μαι μαζί Σου.

Παράταιρη σκηνή για δράμα
Παράταιρος για να πεθάνω ο χρόνος
Να κλάψω, μα δεν έχω κλάμα
Αυτή την ώρα θα την περάσω μόνος

Για τον μελλοθάνατο παρηγοριά καμία
Ο θάνατος είναι πάντα οδυνηρός
Κι έχει απόψε μια νηνεμία
Κι ο κήπος γύρω μου είναι νεκρός.

Να τη, η πομπή που φτάνει
Στον εαυτό μου λέω: «Ετοιμάσου
Σε λίγο θα 'χεις πεθάνει»
Και σε Σένα: «Γενηθήτω το θέλημά σου».

Old-Coten

Απόψε, πως τον θυμήθηκα το γέρο-Κότεν;
Ένα παλιό φίλο, του πολέμου βετεράνο
Σε μια φωτογραφία, περίφανο όπως τότε
Δίπλα στη σκάλα, πριν μπει, στ' αεροπλάνο

Ήταν ψηλός, μαυριδερός, σκέτο κατράμι
Τον λέγαμε, καλοπροαίρετα, «κοράκι»
με κάτι χερούκλες να! Και τρεις πήχες παλάμη
μα είχε αγαθή καρδιά, σαν το μικρό παιδάκι

Ένα θύμαμαι ήταν, το μεγάλο όνειρό του
Να πάει στο Βέγκας, στην μέση της ερήμου
Εγώ του έλεγα: «σύντομη η ζωή του πιλότου»
Μα του 'πα, αν πήγαινα, τον έπαιρνα μαζί μου

Μου 'λεγε πόσο θα 'θελε να πάει σε καζίνο
Πόκερ να παίξει και μπλακτζάκ, ρουλέτα κουλοχέρη
Μέχρι που μια βραδιά, πάνω απ' το Μονταλτσίνο
Έπεσε ο Κότεν σαν τ' Αυγούστου πεφταστέρι

Τον κλάψαμε όλοι, τον θρήνησε το σμήνος
Στην κάσα όταν είδαμε το άψυχο του πτώμα
Όμως ήμουνα σίγουρος πως μου γελούσε εκείνος
Ήξερα, πριν τον θάψουμε, κάτι ήθελε ακόμα

«Στο Βέγκας» μου 'πε μια φορά «θα 'θελα να πεθάνω»
Κι έτσι εκεί τον θάψαμε με μια μικρή πλακέτα
«Να 'ναι σαν σύννεφο το χώμα σου» έγραφε πάνω
Και δίπλα αφήσαμε ενθύμιο, μάρκες και μια ρουλέτα

Ξεχάστηκα κοιτώντας έτσι την φωτογραφία
Σε άλλους κόσμους με είχε η σκέψη συνεπάρει
Καθως τον γέρο - Κότεν έβλεπα στο δεκατρία
Στην ρουλέτα του παραδείσου να ποντάρει

Ιερεμίας

Εν μέσω κλαυθμών και οδυρμών
Πέρασε τώρα ένας αιώνας
Έκατσα να σε θυμηθώ Σιών
Στους ποταμούς της Βαβυλώνας

Τότε πηγαίναμε γελάδια
μέσα στο χώρο του βωμού
σφάζαμε αρνιά κοπάδια
για την αγάπη του Θεού.

Στην Ιερουσαλήμ το μέλι
Άφθονο έρεε και το γάλα
Μας τραγουδούσαν οι αγγέλοι
Καθώς γευόμασταν την κάθε στάλα

Ήταν η ψυχή μας σαν πουλί
στα χέρια μίας νέας
Καθώς γυρεύαμε φιλί
Στα λειβάδια της Ιουδαίας

Μα ήρθανε δίσεκτα έτη
Χρόνια μαύρα σκοτεινά
Βασιλιά κάναμε τον επαίτη
Και μεις φωνάζαμε «Ωσαννά»

Τώρα είμαι δούλος σε ξένη χώρα
Και τη ζωή μου, τη ζω με κόπο
Περιμένοντας την ώρα
Να επιστρέψω στον παλιό μου τόπο

Έκατσα να σε θυμηθώ Σιών
Μα η ανάμνησή σου ξεθωριάζει
Στο πόνο τόσων δεινών
Ακόμη κι εκείνη με κουράζει

Επάμεροι

«επάμεροι• τ□ δ□ τις; τ□ δ□ ο□ τις; σκι□ς □ναρ □νθρωπος.» Πίνδαρος
«We are just a moment in time...» Anathema

Βυθίζομαι στο χάος της ανυπαρξίας
Ζωή πεπερασμένη, μικρής αξίας
Γιατί δεν είμαστε παρά μια σκία ονείρου
Μια κουκίδα αδιόρατη στη μέση του απείρου
Πριν ζήσουμε καλά καλά έχουμε πεθάνει
Και το ότι ζούμε είναι τελικά μια πλάνη
Είμαστε μια στιγμή στο χρόνο
Ένα βλεφάρισμα του ματιού μόνο
Γιατί ολόκληρη η ζωή μας είναι ένα ρίξιμο ζάρια
Μια νύχτα με σβηστά φεγγάρια.

Έχω πάνω στο στήθος μου ένα βάρος
Κουράστηκα πολύ απόψε και έχασα το θάρρος
Ξέχασα πως είναι να ζεις, δεν θυμάμαι
Πώς είναι να είσαι ζωντανός, φοβάμαι
Πως δεν είμαι πια, πως έχω φύγει
Μακριά πολύ, αλλά έχει μείνει λίγη
Ανάμνηση να με πληγώνει.
Έγινα το φάντασμα που με στοιχειώνει.

Είμαστε και Παραείμαστε

Είμαστε πολύ μεγάλα πανηγύρια
Όνειδος, ο ορισμός της ντροπής
[Για τον πούλο, σκέτα μαλακιστήρια]
Και, τρομάρα μας, θεωρούμαστε περιωπής

Είμαστε παράταιρες σκιές όντων
Σπασμένα ημίτομα, μισοί
Άνθρωποι, φωνές βοώντων
Που την αλήθεια η καρδιά μας τη μισεί

Είμαστε ό,τι μισούμε πιο πολύ
Και προς την ίδια οδό ο νους μας ρέπει
Και όσο μένουμε στου νου μας το κελί
Μίσος και λύπηση μας πρέπει

Τσακάλια και Κέπφοι

Τότε τα ποιήματά μου θ'αφήσω να γίνουν
Στων φιλολόγων τα νύχια βορά
Και καθώς οι αλήθειες τους θα σβήνουν
Ε και; Δεν θα 'ναι η πρώτη φορά

Σαν τσακάλια και λύκοι θα τα ξεσκίσουν
Βρίσκοντας λάθος και σωστό
Θα φτάσουν ως το σημείο να μην αφήσουν
Ούτε, για δείγμα, οστό

Είναι ακριβώς σαν ήρωες ανεκδότου
Που λέει ο καθείς, το μακρύ και το κοντό του
Καν κέπφοι τριγυρίζουνε παράγοντας βοή
Και η φωνή τους πνίγεται στων άλλων τη φωνή

Όχι άλλο Καβάφη, Παλαμά και Σεφέρη

Βαρέθηκα τα ποιήματα, τα λόγια τους τα κούφια
Σιχάθηκα την ποίηση, την υψηλή, την τζούφια
Βάρεθηκα νοήματα, τα τρίδυπλα, όπου κανείς δεν ξέρει
Όχι άλλο Καβάφη, Παλαμά και Σεφέρη.

Χέστηκα για τα ποιήματα με τα υψηλά βραβεία
Στ' αρχίδια μου η ποίηση που γίνεται με βία
Όχι άλλες ιδέες – κουρέλια, ξεσκισμένες
Όχι άλλες Ιθάκες, Δωδεκαλόγους και Ελένες

Γράψ'τε κανένα ποίημα, με χυδαιά γλώσσα
Τα εξ'αμάξης σύρετε και χίλια μύρια όσα
Όχι άλλη γλώσσα ευαίσθητη, σαν από πορσελάνη
Όχι άλλη ποίηση ελιτίστική, νισάφι, φτάνει

Ευγενική Φιλοδοξία

Πόσο θα' θελα τα ποιήματα
Να μην έλεγαν τίποτα.
Ν'άφηναν τα νοήματα
Ελεύθερα κι ανείπωτα.

Θα' θελα να μην υπήρχαν
Πίσω απ'τις λέξεις ιδέες
κρυμμένες. Κι ούτε να είχαν
Βαριές λέξεις, σπουδαίες.

Θα' θελα να μην είχαν διπλές
Σημασίες κι αναγνώσεις.
Παρά μόνο λέξεις απλές
Χωρίς παρομοιώσεις.

Οι επιτηδεύσεις να 'λειπαν
Να λείπουν οι επιδράσεις
Μαζί με τα κατάλοιπα
Από τις συμβάσεις

Έτσι απέριτα, λιτά
Μονάχα συναισθήματα
Θα 'θελα κύριε Ποιητά
Να ήταν τα ποιήματα

«Μα αν ήταν έτσι όπως λες
Θα 'μέναν άνεργοι οι ποιητές»

Αυθάδεια

Elate peite tin alitheia
Sas aresoune ta paramythia
Na sas xaidevoun ta aftia
Me stixakia sta xartia

Thelete tin poihs adeia
Kathws prepei, xwris afthadeia
Den gamieste lew egw
Ton kako sas ton kairo

Kai stin poihs tis paragkas
Monos mou tha eimai magkas
Xese fovous, endoiasmous
Oxi pia symvivismous

Grafw poihs xydaia
Kyrie eisaggelea
Paradexomai enoxi
Mou teleiwse I anoxi

Na mou klasete ta arxidia
Olo ta idia kai ta idia
Kleiste me sti fylaki
Mipws isixasw ekei

kai tha mai pisw ap'tis mpares
na diavazw tis papares
ante na koureveste
pou tha aftovraveveste

Απολογία για την Αυθάδεια

“σαν καφές δίχως ζάχαρη
τόσο τόσο πικρός”! Άρτεμις Μουρέττου

Sorry, an sou xalasa tin zaxarenia
My apologies, an tin xalasa poly
I diki mou I poihsh einai ftiagmeni
gia na enoxlei

Sorry, an sou xalasa tin zaxarenia
Ma o methysmenos thelei kafe pikro
Kalo kanei mia petra otan peftei
sto limnazon nero

Η Αρτέμιδα κι Εγώ

Εσύ
που το παίζεις και μάγκας.
Εσύ
που μας λες τα πολλά.
Εσύ
που το παίζεις και άνδρας.
Εσύ
άκου τώρα καλά
άκου τώρα καλά!
Αυτό δεν είναι ανδριλίκι.
Αυτό δεν σου δίνει πολλά.
Αλλά σου αφαιρεί όποια νίκη
αυτή η χαζή σου μαγκιά.
Δεν.. δεν με ξέρεις καλά
Εσύ
που μας λες παραμύθια.
Εσύ
που μιλάς και σωστά.
Εσύ
που δεν έχεις στα στήθια
αυτό
που το λένε καρδιά.
Εσύ
άκου για μια φορά.
Εσύ
άκου έστω κι αργά!

Psaxnw kati diaforetiko.
Proklitiko, enoxlitiko
kati ta oria na kseperna
kai antidraseis na ksypna.

...Katadikazw mono afta
pou akolouthoun allous pista
Seferi, Elyti i Kavafi
xwris kati neo na grafei.

Katadikazw kai aftous
tous dithen kai tous sovarous
pou ta noimata stoivazoun
ki ws "texni" ta parousiazoun

Aftous den stamatw lepto
na vrizw kai na kakologw
Dikaiwma kaneis na diafwnei
Etsi o stoxos exei epitefxthei

An afto einai pseftiki magkia
kalytera pseftikos, telika.

Den to lew ftiaxto.
Mono oti me kourazei.
Psaxnw kati diaforetiko.
thelw tin poihs n'allazei

Apelpistika idioi exoume katantisei
Nota aisiodoksias: Tin exoume gamisei.

San provatakia moiazoume
Den milame ma velazoume
kai to velasma to diaforetiko
velasma akougetai ki afto.

Αντίθεση Ύφους, Γλώσσας και Αλφαβήτου

Τα μαλλιά σου είναι σαν μετάξι
Δροσιά, τα χείλη σου σταλάζουν
Κατι απ'τον ήλιο έχουν αρπάξει
Τα μάτια σου, και σαν διαμάντια μοιάζουν

Mia fora, orkizomai athela
Etyxe ta vyzia sou na proseksw
Ma ton Theo sou lew, poso tha 'thela
Na sou petaksw ta matia eksw.

Ο Αυθάδης

- Σκασμός αυθάδη! Μιλάς ακόμα;
Κλείσε τώρα, τ'ανόητό σου στόμα
Σκάσε! Και πότε πια μην μιλήσεις
Κι ούτε πια να μας ξαναενοχλήσεις

- Σκασμός αυθάδη! Πως τολμάς;
Να θες να μπεις εδώ με μας;
Στης τέχνης την Αθανασία
Απόλλωνα, τι ασυδοσία!

- Σκασμός αυθάδη! Τι θέλεις πάλι;
Κάψε τον πενιχρό σου στίχο!
Η μάλλον βάρα σ'ένα τοίχο
Με δύναμη τ'άδειο σου κεφάλι!

Αχ! Εμέ το δυστυχή
Που δεν με θέλει η εποχή

Θα φύγω, θα χαθώ, θα κλάψω
Κι ύστερα ποιηματάκι θε να γράψω

Για ένα άτυχο αυθάδη
Που τον έφαγε το σκοτάδι.

Το Τραγούδι της Μάζας

Θα γράψω ένα τραγούδι για τη μάζα
Την ηρεμία της ας μην την ενοχλήσω
Θα γράψω για λουλούδια μες στα βάζα
Για την αγάπη μου που δεν γυρίζει πίσω

(Το ποίημα θα 'ναι για τα μπάζα
Μα ποιον τον νοιάζει;
Μια μαλακία παραπάνω τι πειράζει;)

Ορκίζομαι πως δεν θα βλασφημήσω
Το ποίημα θα 'ναι φιλήσυχο και 'ντάξει
Σε σημείο που ίσως και να αφήσω
Την εξουσία στους κόλπους της να το εντάξει.

(Τον εαυτό μου όμως πως να πείσω;
Μου αντιτάσσομαι σε ότι με διατάζω
Χέσε το λουλούδι μες στο βάζο)

Και ιδού το ποίημα γραμμένο
Από της μάζας το μυαλό βγαλμένο
(Γιατί με δυσκολία ανασαίνω;)

«Σ'αγαπώ! Μ'αγαπάς!
να 'ταν κι άλλοι σαν εμάς!
Τι ωραία! Τι καλά!
Τραλαλό και τραλαλά!
Πόσο θέλω να σου πω
Πως πολύ σε αγαπώ!
Και στο τέλος θα σε πάρω
Με παπά και με κουμπάρο».

(Αχ ψυχή μου, άχ ψυχούλα
Μ'έχει πιάσει αναγούλα
Μια παπάρα με πατέντα
Κάλλιο άλλαξε κουβέντα)

Απ'το Ρωμαίο στην Ποκαχόντας
Το ίδιο θέμα αναμασώντας
Όλο τα ίδια και τα ίδια
Ας καθαρίσουμε κρεμμύδια
Και στη μία και στην άλλη
περίπτωση, θα κλαίμε πάλι

παιδεία, πνεύμα στο ναδίρ
ái στο διάλο κι áι σιχτίρ
ζέρο άποψη, ποιήση γιοκ
γραφ'τα όλα (σ'ενα μπλόκ)

Εν κατακλείδι, θέλω να θέσω
Πως στα τέτοια μου αν αρέσω
Τα 'πα κι έχω ξεθυμάνει

Κι η μάζα ότι θέλει ας μου κάνει

Λένε για Μένα

Λένε για μένα διάφορα οι φίλοι κι εχθροί
Πως είμαι ένα καλόψυχο, τέρας λυσσασμένο
Πως μια γυναίκα καρτερώ, δεν πρόκειται να 'ρθει
Και σαν μαλάκας κάθομαι, πιστά την περιμένω

Λένε πως είμαι διάβολος, και βάζω φυτιλιές
Άλλοι τα βρίσκουν ψέμματα, και λένε είναι φήμες
Και πως με καταράστηκαν τρεις μάγισσες παλιές
Άγγελος είμαι ή δαίμονας; Μα τελικά ποιος είμαι;

Λένε, για αυτήν στο Διάβολο πούλησα την ψυχή
Και άλλοι πως για χάρη της, κατάντησα προφήτης
Μαζί μου πως την έκανα συχνά ν' αγκομαχεί
Μες στην ζωή μου βρίσκεται, κι εγώ μες στην δική της

Με λένε καρυδότσουφλο, σαν φύλλο ή φτερό
Πως όπου κάτσει βρίσκομαι, και πάω όπου λάχω
Άλλοι με λεν' ευέλικο σαν γάργαρο νερό
Και άλλοι πεισματάρικο, και σταθερό σαν βράχο

Λένε για μένα διάφορα, πολλά και γενικά
Κι εγώ τ'ακούω, κάθοντας, παίζοντας το μπεγλέρι
Αλλά για μένα η πιο σωστή κουβέντα τελικά
«κανένας δεν τον μάντεψε, ούτε ο θεός τον ξέρει»